

turligt mod Nedgangen fra Detailhandler-nes Side, thi man ligger inde med Lagre, der er anskaffede til de højere Priser, og man kan ikke sælge til Priser, der svarer til de nuværende en gros-Priser uden et betydeligt Tab. Men selvfølgelig vil man navnlig under Hensyn til de Kreditindskærnkninger, der finder Sted, ikke i Længden kunne undgaa at følge med en gros-Prisernes Fald, saaledes at det med Sikkerhed kan siges, at dette Fald i en gros-Priserne vil medføre et Fald ogsaa i Detailpriserne. Man har fra Statstjenestemændenes Side ved disse Forhandlinger ogsaa stadig henvist til dette, at de skulde være ikke lidt ringere stillet end de, der er ansatte i de private Erhverv. Jeg var inde paa dette før og skal derom endnu blot tilføje, at ved de Sammenligninger, der i saa Henseende foretages, er man alt for tilbøjelig til at se bort fra de Indtægter, som ikke er egentlige Lønningsindtægter, altsaa Overarbejdspenge, Timepenge, Natpenge, Køpenge o. s. v. Endvidere er man alt for tilbøjelig til at se bort fra den Fordel, der, navnlig under de nuværende nedad-gaaende Konjunkturer, ligger i, at Tjenestemændenes Indtægter er faste Indtægter, at de ikke er underkastede den Usikkerhed, som Konjunkturerne i de private Erhverv i saa høj Grad kaster over paa dem, der er beskæftigede i dem. Dernæst er der Pensionsretten, som man heller ikke paa langt nær anslaar til, hvad den er værd. Man kan endnu nævne for adskillige Tjenestemænds Vedkommende den frie Uniform, som i disse Tider, hvor Priserne paa Klædningsstykker er saa høje, ogsaa betyder meget. Jeg mener, at naar man tager alle Forhold med i Beregning, er Tjenestemændenes Stilling allerede nu i Virkeligheden adskilligt bedre end Stillingen for dem, der er beskæftigede i det private Erhverv.

Det er min Hensigt at anmode Lønningsraadet om at undersøge, hvorvidt der ved den Revision, som skal finde Sted til Foraaret, kunde ske en anden Fordeling mellem de forskellige Tillæg, der ydes i Henhold til den nuværende Tjenestemandsløve. Man har, som jeg nævnte, særlig paaberaabt sig Dyrtidsmomentet som Motiv for en Forøgelse. Dyrtiden falder særlig haardt paa de gifte, og blandt dem igen særlig paa dem, der sidder med et forholdsvis stort Antal Børn; det var derfor værd at overveje, om der ikke kunde finde en Omfordeling Sted, en Omfordeling, der maatte hvile i sig selv, saale-

des at der toges noget fra Konjunkturtillæget og lagdes til Dyrtidstillæget, og Dyrtidstillæget gradueredes stærkere efter Forsørgerhensynet end nu. Dette vil blive overvejet i Lønningsraadet, og dette vil fremkomme med en Udtalelse, eventuelt et Forslag, i saa Henseende. Ved de Forhandlinger, jeg har haft med Tjenestemændenes Organisationer forud for Fremsættelsen af dette Lovforslag, har der ikke vist sig Stemning for at gaa den Vej. Man har paa Forhaand været tilbøjelig til at mene, at man ikke vilde være vel tjent med en saadan Forandring. Men jeg mener alligevel, det vil være rigtigt, at Lønningsraadet undersøger Spørgsmaalet. Det er et stort Principspørgsmaal, som ogsaa tidligere har været fremme under Lønningsforhandlingerne her, og det vil være rigtigt, at det paa ny bliver undersøgt, og at man ser, hvorledes det kunde tænkes praktisk udformet. Men jeg vil gentage, hvad jeg har sagt under Forhandlingerne med Tjenestemændene, at hvis der, naar Forslagene foreligger og jeg har drøftet dem med Organisationerne, vedvarende viser sig at være Stevning mod en saadan ændret Fordeling af Tillægene, er det ikke min Hensigt at ville paatvinge dem den. Det er altsaa noget, der kan blive Genstand for Forhandling.

Jeg erkender fuldt ud, at Tjenestemændene kan være vanskeligt stillede. Men naar man ser ud over Samfundet, som det er nu, og over de Forhold, som er i Udvikling, spørger jeg: Hvem er ikke vanskeligt stillet af Folk, der sidder med beskedne Indtægter, baade her i Landet og i andre Lande? Men jeg erkender, at disse Vanskeligheder kan være trykkende nok for Tjenestemændene, og at Staten skylder dem Tak for deres gode Arbejde i Krigsaarene. Jeg erkender ligeledes, saaledes som jeg ogsaa har udtalt overfor Tjenestemændene, at de Dyrtidstillæg, de fik, kom noget sent, og at de i de første Krigsaar unægtelig var bag-efter den Stigning, der fandt Sted i Priserne paa Livsfornödenheder. Alt dette maa tjene som Begrundelse for, at Regeringen ønsker at stille Tjenestemændene saa godt, som det er muligt. Nogen Forhøjelse kan der ikke ydes dem under de nuværende finansielle Forhold, hvor ogsaa Statens Indtægter er i saa stærk Nedgang — det viser sig paa Toldindtægterne, og det vil utvivlsomt vise sig paa Indtægten af Formue- og Indkomstskatterne. Det er disse Indtægter og ligeledes Indtægterne af de inden-